

դարջս՝ շառք բոլոր եփեալ ձիթով ի թոն-
րի» (Ղեւտ. Ա): Իսկ Տաթեւացիին այդ եր-
կուքին բաղադրութեամբ կը հանէ այս բա-
ցատրութիւնը. «սրսն բաղարջն՝ է նաշիհն
զանգեալ իւղով, եւ որպէս թոկեղն եփեալ
ի թոնրի» (Հրց. 357): — Կար նաեւ բլիթ
(Բ թագ. 2, 19 եւն), որ էր կակուղ ման-
րիկ հաց¹, երբեմն իւղով ալ եփուած տա-
պակի մէջ (անդ, ԺԳ, 8-9): — Վարդան
կը յիշէ այժմեան լաւաշի հոմանիշն ալ՝
շաշ ձեւով (Ելից, ձԺԸ. Ղեւտ. Ա):

Անտարակոյս այդ բոլոր ձեւերը ժամա-
նակին համեմատ ելած են հայ սեղանին
վրայ, դատելով իրենց տոհմային կոչում-
ներէն: Եւ բազմականք աղոցմէ ստուար-
ները կամ պինդերը կտրելու համար՝ կը
գործածէին դանակը, ինչպէս յիշեցինք այ-
լուր (աստ, 60):

Բ. Գալով բուն կերակրոց, ասոնք կը
լինէին թէ հեղուկ եւ թէ պինդ: Ամենէն
յառաջ սեղան կը բերուէր քանը (Մանդ.
36. Ծննդ. ԻԵ, 29. Ալաւ. ԺԱ), որ միջին
դարուն՝ ինչպէս այժմ՝ սպորտ ալ կ'ըսուի
(Վաստ. 105): Ոսկեբերանի թարգմանիչն
ինքնակամ յաւելուածով մը ցոյց կու տայ
մեզ ասոր ճոխ զանազանութիւնն Հայոց

1. Աղոր նմանութեամբ է «բլթակ ունկան» կոչումը
(ԵԼԵ, ԻԹ, 20) Հայոց յատուկ: